

РЕШЕНИЕ

№ 7394

гр. София, 18.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 09.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10947** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Х., [дата на раждане], гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], РПЦ С. при ДАБ, срещу Решение № УПВР-268/19.10.2020 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят счита, че не са обсъдени всички факти и обстоятелства относно личното му положение, довело до неизясняване на обективната истина по случая му. Поддържа, че е задържан за престъпление, което изразява протестът му срещу Ислямската религия, което в съвкупност с кюрдката му етническа принадлежност, определя основателен страх от преследване и репресия в И.. Счита, че не му е предоставена възможност да даде подробни обяснения по случая си в рамките на ускорената процедура, както и, че не е направена преценка на актуалната обстановка в страната по произход. Претендира се отмяна на решението и връщане на преписката. Ответникът - интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрк.Ч., оспорва жалбата.

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба рег. № УП-6459 от 08.10.2020 г. по описа на ДАБ чужденецът Б. Х., [дата на раждане], гражданин на И., е поискал международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на негова декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Изготвени са регистрационен лист рег.№ УП-6459 от 08.10.2020 г., Евродак дактилоскопна карта и е връчена покана за интервю рег. №УП-6459 от 08.10.2020 г.

На проведено на 09.10.2020 г. интервю кандидатът заявил, че напуснал нелегално И. преди около месец и половина за Турция. Останал в Турция около 20 дни, след което през Гърция влязъл нелегално в България. Посочил, че един път е арестуван в И., тъй като внесъл стока – алкохол от И.. За този случай бил около месец и няколко дни в затвора, след това бил освободен. След тази случка отношението към него в университета се променило и той решил да замине за Англия, където да продължи образованието си. Твърди, че сунитите в И. нямат възможност да работят и да се оплакват, но лично не е имал проблеми поради религиозната си принадлежност. Посочил, че не е осъждан в И., не е имал проблеми с официалните власти, а само финансови проблеми. Баща му бил възрастен и не можел да работи, а финансовото положение на семейството било много тежко. Заявил е, че трябва да работи, за да помага на семейството си и да учи, за да устрои бъдещето си. Не желае да се завърне в страната по произход, защото там нямало бъдеще, не можел да си намери работа, за да помага на семейството си. За три години бил студент в друга провинция на И., но на територията на цялата страна царяла безработица и той не можел да намери работа. Лично спрямо него не били отправени заплахи в страната по произход, не членувал в политически партии и организации.

Издадено е оспореното решение № УПВР-268/19.10.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молбата за международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна. Административният орган е приел, че кандидатът се позовава на основания извън предмета на ЗУБ и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, а общата обстановка в И. не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. Обсъждайки мотивите му за напускане на И., административният орган приел, че те са свързани по-скоро с икономически причини, без спрямо кандидата да са предприети реални действия на преследване или конкретни посегателства. Като допълнителен аргумент за това е отчетено обстоятелството, че чужденецът не е подал молба за закрила веднага при влизането си в България, а едва след залавянето му от органи на МВР при опит да премине в С., както и изрично изразеното желание да достигне до Великобритания, за да продължи образованието си. Органът не е намерил основания по чл.9, ал.1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Обсъдил е разширенията, дадени в решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/07 относно тълкуването на чл.15, б.“в“ от Директива 2004/1983/ЕО, във връзка с приложението на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, но е приел, че ситуацията в И. не позволява да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие спрямо цивилни лица, за което се е позовал на справка рег. № МД-475 от 02.09.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 29.10.2020 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 04.11.2020 г. /вх. № УП 6459/, т.е. в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спрямо кандидата за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, пар.8 и чл.32, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, за които се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в [член 31, параграф 8](#), държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. [Процедурната директива в нормата на чл.31, пар.2 въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, пар.9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по пар.8 следва да са разумни.](#)

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – интервюиращ орган по чл.70, ал.1 ЗУБ съгласно приложена от ответника заповед на председателя на ДАБ за определяне на Д. Г. С. за интервюиращ орган. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна с излагане на съображения относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ.

На база данните от проведеното интервю и приложена справка № рег. МД-475 от 02.09.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно актуалната обстановка в Република И., е направен обоснован извод, че спрямо кандидата не съществува риск от посегателство по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, както и не са налице разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 относно тълкуването на чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕО.

Противно на твърденията в жалбата в изпратената от ответника административна преписка липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на кандидата, или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл.

Спазени са изискванията на [чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС](#) процедурата по разглеждане на молбата да приключи възможно най-бързо и в разумен срок. Този

срок е установен в националното законодателство (чл.70, ал.1 ЗУБ) и в случая е спазен. Молбата за закрила е регистрирана на 08.10.2020 г., поради което оспореното решение от 19.10.2020 г. е издадено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ, респ. от компетентен административен орган.

Същият е намерил основания по чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, а именно кандидатът се позовава на основания извън предмета на ЗУБ и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Те кореспондират с основанията по чл.31, пар.8, б.“а“ от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

Релевантни към международната закрила по ЗУБ са обстоятелствата по чл.8 и чл.9. Според чл.8 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Според чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Правилно административният орган е намерил, че изложеното от кандидата по време на интервюто от 09.10.2020 г. не попада в предметния обхват на ЗУБ. Кандидатът е посочил като мотив за напускането на И. невъзможността да учи или работи, а като цел на пътуването си сочи Англия, където да продължи образованието си. Кандидатът не членува в политически партии и организации, няма проблеми за това, че е мюсюлманин-сунит, не излага конкретни данни за отправени лично към него заплахи или оказано насилие.

Правилно при тези данни административният орган е приел, че посочените от кандидата основания за напускане на И. не попадат в предметния обхват на чл.8 ЗУБ, тъй като не сочат на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Напротив, лицето сочи, че не е имало проблеми с официалните власти или други структури, нито на религиозна или политическа основа. Не изнася данни за преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ като нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Правилни са изводите на интервюиращия орган, че спрямо кандидата не се установяват и основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че същият е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унижително отнасяне

или наказание.

От друга страна следва да се подчертае, че към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в И. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкото по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или личността на Б. Х., поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в И. следва да е изключително, което не се установява от приложената актуална справка вх.№ МД-582/27.10.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ.

Според нея Ислямска Република И. е авторитарна, теократична държава, с шиитска ислюмска политическа система, базирана на „V.-e faqih“ („настойничество на юристите“ или „управление на юриспруденцията“). Крайната власт е в ръцете на върховния лидер на страната аятолах А. Х. и на неизбираемите институции под негов контрол. И през 2019 г. условията на религиозните свободи в И. остават лоши. Иранските власти тормозят, глобяват и арестуват онези, които не са съгласни с официалното тълкуване на джафари – шиитския ислям. Иранските власти обвиняват бахаите – без доказателства – за широко разпространените протести и атакуват привържениците на суфитските ордени, които проповядват и практикуват ислюмски мистицизъм. Християните, и особено онези, които са се обърнали към тази религия от исляма, също са дискриминирани и арестувани.

В доклад на австралийското Министерство на външните работи и търговията се посочва, че няколко служби за сигурност упражняват строг и ефективен контрол над огромната територията на И., с изключение на някои гранични райони. В по-голямата част от страната официалните сили за сигурност задържат броя и тежестта на свързаните със сигурността инциденти на ниско ниво, а държавата е мирна и безопасна според регионалните стандарти. Граничните райони с А. и П. са по-нестабилни, тъй като в тях действат наркотрафиканти и други престъпници. В резултат на това, в тези райони се наблюдават насилствени сблъсъци между силите за сигурност и трафиканти на наркотици. Иранските гранични райони с И. също са по-нестабилни в сравнение с други части на страната, а силите за сигурност са особени бдителни в тези области. Терористични групи извършват спорадични нападения в И., особено в източната провинция С. и Б.. Тези атаки са насочени главно към иранските сили за сигурност и националните символи, но понякога сред жертвите попадат и цивилни лица.

Изнесените данни не указват, че нивото на безразборно насилие в И. достига до такова високо ниво, че да са налице съществени основания да се приеме, че цивилно лице би било изправено пред реален риск от сериозно увреждане единствено поради самото си присъствие там. Изнесеното не сочи на безогледно насилие, респ. съществуваща опасност от посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Вярно е,

че [община] в провинция Западен А., се намира на границата с И., но дори и за тази по-нестабилна част от страната не са налице данни за безразборно насилие, изискващо предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

От друга страна, кандидатът не сочи лични причини, относими към основанията по чл.8, ал.1, чл.9, ал.1, т.1 или т.2 ЗУБ. Независимо от авторитарната власт в страната по произход, спрямо кандидата не са отправяни лични заплахи по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, вкл. поради това, че е мюсюлманин – сунит и кюрд, потвърдено чрез изявленията му в о.с.з. на 09.12.2020 г. Общото му твърдение, че кюрдите не получават възможност да работят, освен, че е неподкрепено с доказателства, не сочи и на наличие на релевантните по ЗУБ обстоятелства за предоставяне на международна закрила. Съдът кредитира твърденията на кандидата, че е бил задържан в затвора за един месец и няколко дни поради това, че е внесъл алкохол в И. от И., но приема, че този криминален акт също не попада в предметния обхват на ЗУБ. Жалбоподателят твърди, че това се е случило през лятото, след като е завършил 1-ви курс в университета, след което продължил да учи още две години. Това е в противоречие с твърденията му, че тази простъпка му попречила да продължи висшето си образование, поради което съдът приема, че не е налице преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ като нарушение на основни права на човека (правото на образование), нито са налице данни, че наказателното преследване е непропорционално или дискриминационно. Пред съда кандидатът потвърди, че освен невъзможността да продължи образованието си, втората основна причина да напусне страната по произход е лошото финансово състояние на неговото рождено семейство. Тези твърдения правилно и обосновано са навели административния орган на извод, че чужденецът е икономически мигрант, напуснал страната си на произход в търсене на по-висок стандарт на живот. Пред съда жалбоподателят не изтъква нови причини за напускане на И., извън вече изложените в интервюто пред органа на 09.10.2020 г., което разколебава защитната му теза в жалбата за невъзможност да се изяснят всички факти и обстоятелства от бежанската му история в хода на ускорена процедура. Неправдоподобни са твърденията му, че при евентуално връщане в И. отново ще бъде вкаран в затвора, тъй като е напуснал нелегално. Според справка вх.№ МД-582/27.10.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ иранските власти не обръщат особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица при евентуално завръщане на последните в И.. Ирелевантно е възражението на кандидата относно непроведено в хода на административното производство изследване на условията в арестите. Логично е изтърпяното наказание за нелегален внос на алкохол да се отрази на личния му живот, но това няма характер на преследване по смисъла на чл.8 ал.4 ЗУБ, нито са налице данни, че при евентуално връщане в страната по произход, лицето ще претърпи непропорционална или дискриминационна форма на преследване.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на Б. Х. следва да бъде отхвърлена. Молбата му за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон. Отхвърлянето ѝ като явно неоснователна в ускорена процедура на общото производство по чл.70, ал.1 ЗУБ е сторено без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането и в разумен срок по смисъла на като според чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС. Намереното основание по чл.31, пар.8, б.„а“ от Директива 2013/32/ЕС, кореспондиращо с чл.13, ал.1, т.1 ЗУБ, се

потвърждава от данните по административната преписка, тъй като при подаване на своята молба и излагането на фактите, кандидатът е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Х., [дата на раждане] , гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], РПЦ С. при ДАБ, срещу Решение № УПВР-268/19.10.2020 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: